

ment, som er brugt med Hensyn til § 4, og som ikke er omtalt af de foregaaende ærede Talere, men som jeg veed vil fremkomme fra den høitærede Regjerings Side, nemlig at der ingen Anledning er til i dette Tilfælde at vise den Hensynsfuldhed, som saavel fra den høie Regjerings som fra Folkerepresentationens Side hidtil er vist i saadanne Forhold, idet den Sportel, som de vedkommende Embedsmænd hidtil have oppbeaaret for Auctioner over skovet Brændsel, siges at have været en ulovlig Sportel. Dersom dette var saa, finder jeg ganske vist, at en videre Argumentation mod Bestemmelsen i § 4 vilde være paa urette Plads; men jeg kan ikke erkjende Rigtigheden af denne Paastand, at det er en ulovlig Sportulering, der hidtil har været brugt, og det vilde da ogsaa være høist besynderligt, om et saadant Forhold skulde være gaaet hen upaataalt af Regjeringen i henved 36 Aar, ligesom det ogsaa vilde være besynderligt, om der ikke fra de mange Skoveieres Side, blandt hvilke der dog ogsaa findes gode Jurister, var blevet reist Klage over, at de havde maattet erlægge et høiere Gebyr, end de efter Loven vare forpligtede til. Jeg tvivler ikke om, at man, ifald denne Sportulering virkelig havde været ulovlig, langt tidligere vilde have reist Spørgsmaalet om den rette Fortolkning af Forordningen af 27de Juli 1832. Men jeg kan virkelig ikke see, at skovet Brændsel paa nogen Maade kan indbefattes under Begrebet Handelsvarer. Det er i og for sig et meget uklart Begreb „skovet Brændsel“, og det er vanskeligt at sige, hvad der egentlig skal forståes derved. Jeg troer, at der i Lovudkastet derved menes Træer, som ikke staae paa Roden, men da havde det været rigtigere at bruge Betegnelsen „skovet Brænde“ eller „Favnebrænde“ eller andre saadanne Udtryk; thi selv om et Træ er fældet, bliver det dog ikke derfor til skovet Brænde, naar det ikke er bestemt til at brændes, men derimod bestemt til anden Brug, f. Ex. til Træsko osv. Jeg vil imidlertid holde mig til, at der ved skovet Brænde forståes Træer, der ere fældede, i Modsetning til Træer, der staae paa Roden, og i saa Fald kommer da den Besynderlighed frem, at Træer, der staae paa Roden, ikke falde ind under Handelsvarer, medens de, naar de ere emhuggede, falde ind derunder. Det forekommer mig, at der ikke er nogen god Mening deri. Skjøndt det ganske vist er meget farligt at indlade sig paa nogen Definition af Begrebet Handelsvarer, troer jeg dog at turde sige, at der derved forståes, ikke Varer, hvormed der handles, men Varer, som ere Gjenstand for Kjøbmænds Speculation og Omsætning, og som almindeligviis kun gennem Mellemhandlere komme vedkommende Consument til Gode. At der maaffee kan reises Tvivl om Rigtigheden af denne Definition, troer jeg gjerne, men at man ikke vil kunne henregne til Handelsvarer alle de Varer, hvormed der handles, er dog paa den anden Side klart, da man saa baade kan faae Kongeriger, Hærtugdommer, kort sagt alt Muligt ind derunder. Jeg troer altsaa, at det Argument, som er brugt i Motiverne, ikke er rigtigt; jeg troer, at det er en ny Opfindelse, som, naar Spørgsmaalet bliver forelagt Domstolene, neppe vil blive anerkjendt for en god Opfindelse. Men ved Siden deraf skal jeg bemærke, at der dog tillige bør tages Hensyn til, at den hele finansielle Side af Sagen neppe er bleven fuldstændig oplyst ved, hvad der er fremkommet i Motiverne, eller ved det, som er blevet bemærket af flere ærede Talere. For det Første er der, saavidt jeg kan skjønne, i den Sum af 47,000 Rb., hvortil Statskassens Tab ved Nedsettelsen af Gebyret for Auctioner over skovet Brænde er beregnet, ikke medtaget Justitsfondsafgiften, der udgjør 8—9,000 Rb., hvorved altsaa Summen stiger til over 50,000 Rb., som saaledes er det Beløb, Statskassen skal undvære, for at fremme en livlig Omsætning af denne Vare. Jeg troer nu ikke, at Omsætningen af skovet Brænde har været hemmet, eller i det Hele ikke har været upaaklagelig, ligesom jeg heller ikke troer, at Nedsettelsen vil være til Gunst for den ubemidlede Klasse, for Kjøberne. Saavidt jeg kan see, vil den derimod kun være til Gunst for Skoveierne, som dog ikke kunne henregnes til de meest nødsliedende eller trængende Classer af vore Medborgere. Men Statskassens Tab vil vistnok blive endnu større end disse nogle og halvtredsindstyve Tusinde Rigsdaler; thi hvad vil